

VERDWAALD!

VERDWAALD!

Kimar Hevanz

Bestseller

Copyright © 2020

Copyright: Titel: *Verdwaald!*

© Auteur: Kimar Hevanz

1ste druk, september 2020

© ISBN 978 94 641 816 09

Nur: 270

Foto omslag: Canstockphoto

Uitgever: BT

Druk: Bravenewbook

Omslag: Bravenewbook

Omslag – binnenwerk: Mar van Heezik

In verband met de privacy van sommige mensen uit dit boek heb ik namen en uiterlijke kenmerken veranderd. Het verhaal dat ik in dit boek vertel is mijn waarheid en ik vertel het zoals ik het heb beleefd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en of personen berust op louter toeval.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilms or any other means, without written permission from the author and the publisher.

VERDWAALD!

Femke's
en
haar mannen

Onmogelijke liefdes

EEN ROMANTISCHE VERHAAL

Over Liefde, vriendschap, drama, verdriet en geluk

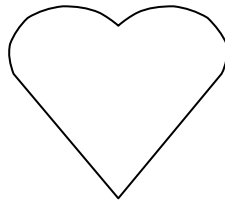
KIMAR HEVANZ

Schrijver van jeugdboeken/young adult
en volwassenen

Meer van Kimar Hevanz:

- Liefde van een gebroken hart
- De geheimen van Tallorius
- Kikkerbillen
- Toeval of het lot
- Sarah
- Gebroken hart

Zoveel liefde, dat het pijn doet.
Kennen jullie dat ook?
Het gevoel dat je niet zonder die ene kan,
maar ergens weet dat het wel zal moeten?
Het gevoel dat je niet verder kan leven zonder hem?
Waarom is het zo moeilijk om afstand van iemand te
nemen, als je weet dat hij alleen maar voor pijn zorgt?
Is dat nou, wat men noemt
'houden van'?

Een

‘Ik kan het niet meer, het spijt me zo,’ mijn bibberige stem wordt gesmoord met een kus op mijn lippen.

‘Stop daarmee Femke,’ fluistert Thomas binnensmonds.

Ik haal mijn lippen van zijn lippen en verman me.

‘Thomas, ik meen het. Ik wil en kan dit niet langer. Wij moeten hier een punt achter zetten.’

De ogen van Thomas vullen zich met tranen.

‘Femke, hoe kun je dat van mij verlangen? Na alles waar wij doorheen zijn gegaan. Alles wat wij hebben meegemaakt. Hoe kun je?’, zijn stem klinkt hees.

Hij weet dat zij te trots is om er vandoor te gaan.

Ik begin mijn geduld te verliezen. Waarom maakt hij het altijd zo moeilijk voor mij? Waarom wordt hij pas achteraf de oude Thomas, de Thomas die ik twee jaar geleden heb leren kennen?

Ik kijk hem aan en kan geen geluid meer produceren. Het lijkt wel alsof mijn tong tegen mijn gehemelte zit vastgeplakt, alsof mijn lippen met secondelijm zijn vastgemaakt.

Het enige wat ik kon doen was uitdrukingsloos in zijn heldere groene ogen staren. Ik voel me kwaad, verdrietig en machteloos tegelijk.

‘Fuck, Het kan me geen fuck schelen.’ Hij lacht en knijpt zijn ogen een stukje dicht.

‘Ik wen er nooit aan dat jij fuck zegt.’

‘Het klopt gewoon niet, ik ben niet gekomen om voor jou door het lint te gaan.’

Waarom ben ik zo zwak? Waarom kan ik hem niet hier achterlaten en gewoon weggaan? Al die pijn en de slapeloze nachten die hij mij had bezorgd. Dit zou toch een makkie moeten zijn? Maar dat was het niet.

‘Femke, heb je wel gehoord wat ik zei?’

De stem van Thomas haalt mij uit mijn gedachten. Ik was zo diep verzonken dat ik geen idee had waar hij over sprak. En alsof hij mijn gedachten kon lezen, herhaalde hij het.

‘Femke, geef me nog èèn kans.’ Hij steekt zijn wijsvinger omhoog. ‘Alsjeblieft! Ik zal bewijzen dat ik die kans waard ben. Ik weet dat ik je niet goed heb behandeld. Ik ben mij bewust van het leed en de pijn die ik je heb aangedaan. Maar die pijn zal niets zijn in vergelijking bij de pijn die jij mij zal aandoen als je mij verlaat. Alsjeblieft, vergeef me alles en ik beloof dat ik vanaf nu aan mijzelf en onze relatie zal werken,’

Thomas kijkt me smekend aan en hij doet een poging mij te omhelzen.

‘Handen thuis, ’snuw ik.

Ik kon hem nauwelijks aankijken. Even dacht ik een teken van oprechte spijt te zien. Plotseling zag ik een hele andere uitdrukking in zijn ogen.

‘Verdomme Femke! Verdomme! Hoe kun je? Kijk me aan en zeg dat je niet van me houdt! Als je dat zegt, weet ik genoeg en zal ik voorgoed uit jouw leven verdwijnen,’ schreeuwt hij nu.

Ik kijk hem lang aan. Hij pakt me bij mijn kin en dwingt me om hem aan te kijken.

‘Zeg het,’ zijn stem voelt een beetje dreigend.

‘Laat me met rust, laat mij verdomme met rust.’

‘Hè, ga zitten, haal diep adem en zeg dat je van me houdt.’

‘Ik ga niet zitten, ik ga weg.’ Met een gesmoorde kreet druk ik een hand op mijn buik. Tranen springen in mijn ogen, maar toch spartel ik tegen toen hij me zachtjes naar een strandstoel leidde.

Elk minuscuul deeltje in mijn lichaam verlangt op dit moment naar hem. Maar ik wist mijn lichaam in bedwang te houden. Mijn hart zou het niet aankunnen. Ik kon mij eigenlijk geen leven zonder Thomas voorstellen. Maar tijd zal alle wonden helen, zo luidt het welbekende spreekwoord. Ik raap al mijn moed bijeen, schraap mijn keel en fluister voor de laatste keer, ‘Het spijt me Thomas, ik houd niet meer van je. Het is over.’

Thomas laat mij los. Alle kleur verdwijnt uit zijn gezicht. Vol verbazing en tegelijkertijd vol medelijden - of die medelijden nou voor mij of voor zichzelf bedoeld was kon ik er niet goed uit

opmaken - kijkt hij mij aan. Zijn ogen vullen zich met tranen maar hij houdt zich groot, zegt niets en draait zich resoluut om.

Ik blijf hem nastaren terwijl hij zich met grote stappen uit de voeten maakte.

Was dit het dan?

Liep hij nu letterlijk voor nu en altijd mijn leven uit?

Ik blijf naar zijn brede gestalte kijken en volg elke stap met mijn ogen, totdat hij helemaal uit zicht is verdwenen. Toen pas realiseerde ik me wat er zojuist was gebeurd, liet mij in het zand vallen en staar richting de zee en begin te huilen als een klein meisje.

De koude decemberwind die dwars door mijn kleren sneed voelde ik niet. Ik was gevoelloos geworden. Hoe kon ik verder leven terwijl *mijn leven* er zojuist vandoor was gegaan?

Ik voel ellende in mijn lijf, kijk naar de gele kleur voor me en speel met wat zandkorrels. Ik laat ze tussen mijn vingers doorglijden. Gefixeerd kijk ik ernaar. Zo voel ik ook mijn relatie wegglijden.

Het begon al aardig schemerig te worden en de zon zou niet lang daarna onder gaan. Maar wat was tijd nou? Wat was tijd, als je twee jaar in een paar seconde vergooide? Helemaal niets.

Ik tuur over zee en mijn gedachten dwalen af. Ze dwalen af naar de dag dat ik Thomas ontmoet had..., het was in een bibliotheek.

‘Is deze plek vrij?’ Deze stem haalt me uit mijn concentratie. Ik kijk op en zie een paar heldergroene ogen. Deze ogen benamen mij de adem.

‘Is deze stoel vrij. Hallo, ik vroeg je wat,’ bromde de stem nu.

Ik herstel me en snauw op mijn beurt, ‘ja, dat zie je toch?’

Ik haal mijn tas van de stoel naast mij en ga weer verder met mijn verslagen. Hij laat zijn tas van zijn rug glijden en neemt naast mij plaats.

Elke beweging die hij maakt neem ik onopmerkzaam en nauwkeurig in mij op. Hij was een brede jongeman, licht getint, donker haar en zijn groene ogen gaven hem een exotische uitstraling. Uit zijn tas neemt hij zijn laptop waarna een paar andere mappen volgen. Hij deed dat met veel lawaai en hij scheen het niet nodig te vinden het in een openbare bibliotheek rustig aan

te doen. Tot overmaat van ramp zet hij zijn iPod naar mijn gevoel net iets te hard neer.

Ik tik hem aan en ik weet niet waar ik de moed vandaan haal en waarom ik dat deed.

Misschien wilde ik zijn gespierde armen eens voelen of was ik gewoon bang dat hij me niet zou horen?

Hij doet zijn oortjes uit en kijkt me vragend aan.

‘Eh.., zou de muziek misschien wat zachter mogen. Ik heb er namelijk nogal last van.’

Ik verwacht een arrogante blik en was voorbereid op het ergste. In plaats daarvan maakt zijn norske uitdrukking plaats voor een warmere. Hij glimlacht zelfs.

‘Natuurlijk, ik was weer eens egoïstisch bezig.’

Was dat het moment waarop ik op hem viel?

Hoe ik daarna ook mijn best deed, van werken kwam niets meer en was hem continu aan het observeren.

Hij schraapt zijn keel.

‘Is er wat, meisje?’

Ik heb dan altijd de drang om de beste te zijn. De controle nooit uit handen geven was mijn motto en ik wist eigenlijk ook niet zo goed wat hij bedoelde en ik kijk hem onnozel aan.

‘Meisje,’ zei hij.

‘Je bent me al een tijdje aan het observeren,’ lacht hij.

Het schaamrood vliegt naar mijn hoofd en weet even niet waar ik moet kijken. Ik wil wel door de grond, maar had pech en maak een inschattingsfout. Een bittere pil voor iemand die altijd alles in de hand had, of dacht te hebben.

‘Ik, eh..,’ ik hikkelde en wist bij god niet wat ik moest zeggen.

‘Het is niet erg hoor. Ik was namelijk precies hetzelfde aan het doen. Het is wel zo eerlijk om het toe te geven.’

Dit had ik totaal niet verwacht en schoot in de lach. Hij scheen zich blijkbaar ook niet meer in te kunnen houden en voor ik het wist lagen we beiden in een deuk want het ging nergens over.

‘Sst.., dit is een bibliotheek en geen giechelplek voor verliefde tieners,’ gromde een stem luid door de zaal.

Een oudere man stond opwindend met zijn handen in de lucht zwaaien. Nadat het gelach voorbij was, stak hij zijn hand op.

‘Thomas.’ Hij glimlachte warm.

Ik greep zijn hand en antwoordde op mijn beurt, ‘Femke.’

Zijn gezicht veranderde in een peinzende blik.

‘Femke... Betekent parel, toch? Heb nog nooit een naam meegemaakt die zo goed bij een meisje past als deze. Daar hebben je ouders goed gedaan.’

Ik bloos, verlos mijn hand en kondig aan dat ik weg moet.

‘Zal ik je ergens brengen? Ik ben met de auto,’ bood hij aan.

‘Nee, dank je, ik loop liever,’ antwoord ik beleefd.

Niet-wetende dat ik het juiste antwoord op Thomas zijn vraag had gegeven.

We nemen afscheid. Wisselen geen nummers uit, geen e-mailadressen. Niets.

Terwijl ik naar buiten loop en mij nog eens omdraai zie ik dat Thomas mij ook nakijkt. Hij voelt zich betrap en buigt zich over zijn werk.

Ik gniffel innerlijk en begin mijn reis naar huis. Ergens voel ik ook dat ik de fout in ga, ondanks dat ik geen afspraak met hem had gemaakt.

Thuis zit ik in het eten te prikken. Zou een bruid zich tijdens een huwelijksnacht nerveuzer en opgewondener kunnen voelen als ik op dit moment doe? Ik steek mijn kin omhoog, steven naar boven en sla mijn laken op. Ach wat, het doet wonderen voor mijn ego.

Hij was eigenlijk precies het type man waarvan ze ooit had besloten niet aardig te vinden, maar hier had ze een ander besluit in genomen.

‘Ik wil versmelten met deze man, met deze kus die waarschijnlijk naar frambozen smaakt.’

Femke viel in een verrukkelijke slaap.

Elke dag kwam ik hem tegen. Al ging ik expres naar de bibliotheek, ik wilde hem geen dag missen.

We wandelen en gingen naar zee. Ik was verliefd. Ik was super verliefd.

Vandaag was het snertweer maar toch ging ik zoals elke dag zogenaamd naar school.

Ik wil steeds opnieuw versmelten met de kus die smaakt naar frambozen. Mensen in elkaar gedoken en zijn doorweekt, lopen

door de plassen. Het doet mij niets. Ik heb het gevoel niet meer op deze aarde te wonen.

Vanaf de dag dat ik Thomas had ontmoet, glijp ik elke ochtend vroeg de trap af voordat anderen opstaan.

De kerkklokken luiden en mijn lichaam neemt de vorm aan van een treurwilg.

‘Luister, het is net de regen. Ik vind het schitterend, en jij? Nog nooit heb ik dit zo ervaren, ‘praat ik tegen mijzelf.

Ik heb Amsterdam-Noord achter mij gelaten en de bus genomen naar het centrum. Dit jaar ben ik alleen met mijn moeder naar zee geweest. Mijn moeder, een vrouw die onderdanig is aan mijn vader, maar wanneer ze met mij alleen is geeft ze ongezoeten haar mening en adviezen, met zo een schrille stem dat je wel moet luisteren. Soms word ik bang van haar wat mij heeft geleerd voor mijzelf op te komen. Dat resulteerde weer in overdadig, soms agressief gedrag, dat mijn vriendinnen in tranen deden uitbarsten en zeiden dat ze nooit meer met mij wilden spelen.

Vlak om de hoek is de grote markt en ik hoor de stemmen van de marktkooplui. In plaats van door te lopen ga ik terug naar de oude buurt waar ik veel vertoefde in mijn pubertijd en zie Thomas zitten op een betonnen paaltje. Hij is ongeschoren en draagt een gestreepte broek met een smoezelig T-shirt. Ik loop regelrecht naar hem toe en ga schaamteloos voor hem staan, zodat zijn blik mij niet kan ontwijken. Hij moet naar mij kijken. De zo lieve kuiltjes van vorige keer waren nu als gevaarlijke gleuven in zijn wangen. Zijn kin iets te vastberaden. Zijn ogen konden van het ene op het andere moment het gevoel geven dat je onzichtbaar was.

Mannen zoals hij, besloot ik, waren niet te vertrouwen.

Hij kan niet om mij heen omdat ik breed voor hem sta. Hij laat zijn woede varen en knijpt zijn ogen dicht terwijl hij de rook van zijn sticky in een grote wolk uitblaast, pal in mijn gezicht.

‘Wanneer stop je hiermee?’

Hij haalt zijn schouders op.

Ik vraag of hij met mij wil wandelen. Hij knikt.

Op school was ik geen uitblinker en ben daar dan ook mee gestopt, tegen de zin in van mijn ouders. Ik kijk naar Thomas. Ik

wilde hem als mijn eerste minnaar en dat was mij gelukt.

We kopen goedkope wodka en lopen terug naar onze oude buurt. Net als we op het punt staan over te steken zie ik mijn tante lopen en trek Thomas een smal steegje in. Het donker ruikt naar bloemen en ik begin hem te kussen. Hij gooit zijn peuk weg, zet zijn voet erop om te doven. Ik wil zijn hand pakken en hem dwingen naar mij te kijken maar struikel op mijn dunne versleten sandalen en we schieten beiden in de lach.

Vanaf die dag zijn wij onafscheidelijk.

Ik kijk om het hoekje. Mijn tante loopt richting de markt en is nu verdwenen. Zij brieft alles aan mijn moeder.

‘Laten we iets gaan drinken op dat bankje, ’ en ik wijs naar het bankje aan de overkant, aan het begin van het parkje.

Thomas werd in mijn leven steeds groter en mijn schooltijd steeds kleiner...

Twee

Een koude windvlaag deed mij opschrikken. Ik was diep in gedachten. Kijk om me heen en werp een blik op mijn horloge. Nee, was het al zo laat? Het strand was pikdonker en er was geen hond te bekennen. Snel raap ik mijn spullen bijeen en ren over het strand naar huis. Het zand zorgt ervoor dat ik alleen maar nog meer vertraging op loop maar dat weerhield mij er niet van verder te rennen. Mijn ouders zijn vast doodongerust.

Na een klein halfuurtje, waarin ik net mijn bus moest missen en er eentje later moest nemen kom ik uitgeput aan in de straat waar ik woon. De kerktoren geeft aan dat het al tien uur is. Sinds vier uur was ik al weg. Neem een spiegeltje uit mijn tas, ga onder een lantaarnpaal staan en bekijk mijn gezicht. Mijn gezicht was rood en opgezet van het huilen. Grote mascara vegen zaten onder mijn ogen. Dat zal vast de reden zijn dat die man niet naast mij wilde zitten in de bus.

Een lachje om mijzelf kon ik niet laten, veeg mijn ogen schoon met een papieren zakdoek en loop naar onze voordeur. Op het moment dat ik mijn sleutels in het slot wilde stoppen werd de deur opengerukt. Ik sta oog in oog met mijn vader.

‘Femke! Waar was je in godsnaam? Ik wilde net naar het politiebureau gaan, God zij dank is mijn dochter ongedeerd,’ en hij omhelsd me stevig.

Er was maar één man zoals mijn vader. Eentje maar, die zo kon reageren, daar was ik van overtuigd. Ik liet hem begaan en mijn hoofd rust op zijn schouder. Dit voelde zo vertrouwd en tegelijkertijd ook weer niet goed. Ik loog tegen mijn ouders. Ik heb ze twee jaar lang voor de gek gehouden. Telkens wanneer ik zei dat ik op school of met Lynn was, mijn beste vriendin, was ik met Thomas. Ik ben een grote leugenaar.

Ik schuif de gedachte gauw van mij af en geniet van de warme

armen om mij heen. Alleen mijn papa kon zo reageren. Hij vroeg mij niet waar ik was geweest, niet waar ik vandaan kwam. Maar ik wist zeker dat hij aan mijn gezichtuitdrukking had gezien dat er iets niet goed zat. Ik was blij met zo'n vader. Hij wist precies wanneer hij moest doorvragen en wanneer hij zijn mond moest houden.

Hij trekt me naar binnen en sluit de voordeur. Ik doe mijn schoenen uit, hang mijn jas op en loop gelijk door naar mijn kamer. Met kleren en al duik ik mijn bed in en staar in het donker uitzichtloos naar het plafond.

Ik hoor geklop op de deur.

'Binnen,' zeg ik na een aarzeling. Mijn vader komt binnen met een dienblad waarop een glas warme chocolademelk staat en mijn lievelingskoekjes.

Ik glimlach dankbaar. Hij komt bij me zitten. Ik zie aan zijn gezicht dat hij zich ongemakkelijk voelt en niet goed weet wat hij met mij aan moest.

Ik besluit de arme man uit zijn lijden te verlossen en hang een verhaal op, dat Lynn en ik ruzie hebben gehad, dat ik daarom had gehuild en erg van streek ben. Dit verhaal geloofde hij onmiddellijk aangezien het niet vreemd klonk. Lynn was alles voor me en ik stond nou eenmaal bekend als het negentienjarig meisje dat zich altijd stoer voor deed maar van binnen over een heel klein hartje beschikte. Mijn vader wist dit en stelde me gerust en zei dat het wel weer goed kwam.

Ik kus zijn voorhoofd en bedank hem.

'Wat zou ik toch zonder jou moeten. Waar is mama trouwens?'

'Zij is naar haar gewonde koningin, haar zus en ze heeft zojuist gebeld dat ze daar blijft slapen.' Ik knik als antwoord.

'Probeer maar wat te slapen en als er iets is, ben ik beneden. Ik bedank hem opnieuw en zie hoe hij een beetje moeilijk opstaat en naar de deur loopt. Hij lijkt zich te bedenken en draait zich om.

'Femke, als er wat meer is dan eh.. eh..' stamelde hij. Ik stel hem gerust.

'Er is niks, papa. Echt niet. Morgen maak ik het goed met Lynn.'

Hij knikt, zend me een van zijn warme glimlachen en sluit de

deur. Waaraan had ik zo'n lieve vader verdiend? Zodra ik hem de trap af hoor gaan stort ik in en de tranen komen als vanzelf.

Alles kwam weer in mij naar boven. De hele dag speelt zich opnieuw voor mijn ogen af, als een soort film. Ik was Thomas kwijt. Kwijt. Kwijt. Het bonst in mijn hoofd en duw mijn gezicht diep in het kussen om mijn gesnik te smoren. Wat moest ik nou zonder hem? Wat bezielde me in godsnaam om hem te laten gaan?

Hij behandelt je slecht, trut. Hij was onredelijk tegen je.

Ik werd gek van dat stemmetje en begon nog harder te janken. Geen idee hoe lang ik huilde, minuten, uren. Geen tijdsbesef. Ik huilde net zolang tot ik een droomloze slaap viel.

De volgende ochtend word ik gewekt door de felle zonnestralen die mijn kamer binnenvallen. Ik knipper om aan het licht te wennen en mijn hoofd voelt alsof het elk moment uit elkaar kon barsten.

Net toen ik mij begon af te vragen waar deze koppijn vandaan kwam, werd ik mij weer bewust van de situatie van de vorige dag. Bij het afspelen hiervan voel ik een brok in mijn keel, draai me om en staar naar de tegenoverliggende witte muur. De muur waar ik maar al te vaak Thomas z'n naam had opgeschreven met een potlood, om het vervolgens weer weg te gummen zodat mijn moeder het niet zou zien.

Hoe vaak had ik zijn naam daar neer gekalkt? Hoe vaak had ik hem doodgewenst nadat hij mij weer eens liet stikken? Hij deed mij vaak en veel pijn. Maar ondanks dat heb ik nooit echt afstand van hem kunnen nemen. We kwamen elkaar telkens weer tegen.

Maar dit keer was het anders. Dit voelde gewoon anders. Dit voelde definitief.

Ik veeg een traan weg die zich langzaam een weg baant over mijn wang en een kriebel achterlaat.

Niet janken, dit is wat je wilde, sprak ik mijzelf toe, sta op, pak wat schone kleren en ga onder de douche. Na een klein half uurtje ben ik klaar.

Daar stond ik dan, een meisje wiens lange donkere krullen half op haar schouders vielen. Het meisje met de perfect gevormde

wenkbrauwen en donkere lippen. Het kleine moedervlekje op mijn linkerwang die haast niemand opviel, was voor mij duidelijk genoeg, iets te duidelijk. Het moedervlekje waar Thomas gek op was.

Op het eerste gezicht lijkt er niets mis met mij maar mijn ogen verraden alles. Twee doffe ogen die kil en leeg zien. Ogen die normaal een ondeugende vrolijke twinkeling kenden. Daar was niets meer van over. De afgelopen maanden hadden letterlijk het leven uit mij gezogen.

Ik leg de kam neer en smeer mijn gezicht in met wat babycrème en besluit tegen mijn zin in naar beneden te gaan. Halverwege de trap schiet mij iets te binnen en loop terug naar mijn kamer, haal mijn mobieltje dat sinds gisteren in mijn tas was blijven liggen tevoorschijn. Dertien oproepen gemist. Jezus.

Thomas? Even voel ik wat opleving van binnen. Maar dat gevoel ebt gauw weg bij het zien van de naam Lynn. Ik schuif mijn teleurstelling opzij en besluit haar te bellen. Ik had al een paar dagen niets van me laten horen. Ze zal ongerust zijn geworden, omdat zij al langer op de hoogte was dat het niet meer lekker liep tussen Thomas en mij.

‘Hey, Lynn. Met Femke.’

‘Wat ben ik blij dat je belt. Hoe is het met je? Ik heb je gisteren ontelbare keren proberen te bereiken, waar was je? Is er iets gebeurd? ... Thomas?,’ vuurde ze op me af.

Ik moet glimlachen. Dit was typisch Lynn. In een adem vragen op je afvuren.

‘Het gaat naar omstandigheden goed. En ja, er is veel gebeurd. Alleen vertel ik het liever niet over de telefoon. Tijd om wat af te spreken?’

‘Ik moet vandaag werken, maar voor jou zeg ik alles af, dat weet je. Drie uur bij de Coffee Company?’

Ik werp een blik op mijn horloge en zie dat het al twaalf uur is. Ik had nog niet eens ontbeten.

‘Eh, ja. Prima. Ik zie je dan schat,’ probeer ik zo enthousiast mogelijk te zeggen.

‘Tot dan, mop. Kus.’

‘Kus terug Lynn,’ en ik hang op. Dit ritueel liep al vanaf de

lagere school.

Ik leg mijn telefoon neer en loop naar de keuken. Mijn vader is al gaan werken. Mijn moeder is blijkbaar nog niet terug en ik besluit na een blik in de kastjes om een kommetje cornflakes naar binnen te werken en daarna de boel op te ruimen.

Voor mijn moeder schrijf ik op een briefje;

*'Mama, ik ben met Lynn wat gaan drinken.
Ben z.s.m. thuis! X.'*

Ik zet het briefje vast met een magneetje op de koelkast en al etend loop ik naar mijn kamer. Zet het kommetje neer en open mijn kast die uitpuilt met stapels kleren die ik nog nooit gedragen heb. Maar ondanks dat was het elke dag weer een hele klus om er wat leuk uit te toveren.

Eerlijk gezegd had ik totaal geen zin om me op te doffen en trok daarom een spijkerbroek en een simpel zwart vestje aan. Deed wat mousse in mijn haren en laat mijn krullen los hangen. Trek laarzen onder het bed vandaan en gooi een kort jasje over mijn schouders. Als finishing touch smeer ik wat lipgloss en een laagje mascara. Na een laatste blik in de spiegel besluit ik dat het nu tijd word om te gaan.

Het is intussen half drie geworden. Ik snel naar beneden en gooi de deur iets te hard achter mij dicht.

De Coffee Company ligt een kwartier lopen van mijn huis en vind het daarom niet nodig het openbaar vervoer te nemen. Wat lopen in de frisse winterlucht zal mij goed doen.

Het was al half december. Over een paar weken stond oud en nieuw al weer voor de deur. Dit was de eerste jaarwisseling in twee jaar tijd die ik alleen zou moeten doorbrengen. Geen warme armen om mij heen. De armen van Thomas. Geen fluisterende stem in mijn oor, die mij verteld hoe bijzonder ik ben. De stem van Thomas. Geen aanraking die mijn hele lijf te keer doet gaan. Aanrakingen van Thomas.

'Houd op,' spreek ik mijzelf flink toe. 'Zielenpoot. Je kwelt jezelf op deze manier alleen maar!' Ik voel die verdomde tranen weer achter mijn ogen prikken en bijt op mijn lippen.

‘Niet huilen. Niet nu. Je lijkt wel een tiener.’

Ik zie de Coffee Company al vanaf het stoplicht. Zodra het op groen springt neem ik een sprint en steek over. Ik zie Lynn al zitten. Ze zwaait enthousiast naar me en ik zwaai terug en veeg snel mijn ogen.

Bij het tafeltje groetten en knuffelen we elkaar uitbundig.

‘Hey, hoe gaat het met je? Je ziet er niet al te best uit..’ begint ze twijfelend. Ik moet lachen.

‘Nou, bedankt hè, dat je even benadrukt dat ik er niet uit zie,’ zei ik quasi boos.

Ze kijkt me geschrokken aan, maar zodra ze door heeft dat ik haar zit te plagen schiet ze in de lach.

‘Trut toch,’ lacht ze.

‘Het gaat naar omstandigheden goed.’ Voordat ze verder kan vragen komt de serveerster onze bestelling opnemen.

‘Allebei een kop warme chocolademelk.’

‘Brand los schat. Het klonk ernstig,’ begint Lynn serieus.

‘Waar moet ik beginnen? Het is over en uit tussen Thomas en mij,’ zeg ik en voel mij van binnen weer breken.

‘Ik zag het al aankomen,’ is het enige wat Lynn kan zeggen.

Ik kijk haar niet-begrijpend aan en net toen ik wat wilde inbrengen vervolgde zij haar verhaal.

‘De afgelopen maanden zijn een hel voor je geweest. Hoe vaak heeft hij je pijn gedaan? Hoe vaak heeft hij jou laten janken, omdat hij weer eens te bezitterig was? Ik zag het gewoon aankomen en begrijp me niet verkeerd, ik hoopte het zelfs.’

Ik was met stomheid geslagen.

‘Het ging niet fout, het ging uitstekend,’ gil ik bijna, wetende dat ik niet alleen Lynn hiermee voor de gek hield maar tegelijkertijd ook mijzelf.

Lynn schrikt en beveelt mij om even rustig te doen. Ik verontschuldig me en ga op een ietwat acceptabelere manier verder.

‘Lynn, hij was zo streng voor mij omdat hij van me hield. Hij was bang dat iemand anders mij zou krijgen.’

‘Ja, hè, je bent slimmer dan dat. Kom op zeg, dat is het smoesje waarmee hij zorgt dat je zoet blijft. Je weet donders goed dat het

de laatste tijd niet ging. Waarom kwel je jezelf zo? Weet je hoeveel jongens gek op jou zijn? He? Wordt wakker en vergeet Thomas,' eindigt Lynn haar preek.

Ik kijk haar aan met ogen die zich weer vullen met tranen. Ik weet dat ze gelijk heeft, maar ergens wil ik de waarheid gewoon niet onder ogen zien.

'Thomas houdt oprecht van me, dat kan niet anders.' We werden gestoord door de serveerster die dampende koppen chocolademelk voor ons neer zet.

Ik klamp me gelijk vast aan het warme kopje. Lynn kijkt me aan en ze schud haar hoofd.

'Je moet hem vergeten. Hij is niet goed voor je.'

Ik knik en nip van mijn kopje chocolade. Ze had gelijk. Ze had helemaal gelijk.

Drie

Lynn doet haar best om mij een beetje op te vrolijken en begint over een dagje Antwerpen. Ik knik af en toe en laat alles langs mij heen glijden.

‘Dus, wordt het een weekend Antwerpen?’ wekt Lynn me uit mijn droom.

‘Eh, ja. Maar ik beloof niets hè.’

‘Je gaat mee. Punt uit,’ zei ze resoluut. Ik glimlach en stem maar braaf met haar voorstel in. We drinken zwijgend de chocolade en vertel daarna aan Lynn van mijn knallende koppijn en dat ik echt geen trek heb om nu nog de stad in te gaan.

Lynn knikt begrijpelijk. Terwijl we naar buiten lopen blijven we nog even staan. Ergens was ik kwaad op Lynn, maar ze gaf alleen maar haar mening, toch?

Ik bedank haar en geef haar een knuffel.

‘Schat. Ik ben er voor je, dat weet je. Je hoeft me maar te bellen en ik ben er. Ook al is het in de avond.’

Ik bedank haar opnieuw en Lynn gaat links en ik rechts. We draaien tegelijkertijd om, zoals altijd, lachen en zwaaien. Ik sta weer voor hetzelfde stoplicht van net.

De telefoon trilt in mijn zak, vis hem eruit en zie op het scherm ‘Thomas’. Het deed mijn hart overslaan en neem met trillende handen op.

‘Hallo Thomas?’

‘Hoi Femke.’

Bij het horen van zijn stem smelt ik. De manier waarop hij mijn naam uitspreekt...

Ik begin nu echt door te draaien want mijn gevoel slaat op hol.

‘Hallo, ben je er nog?’

‘Ja,’ shit. Hij hangt nog aan de lijn.

‘Eh... Ja... ik ben er nog,’ stamel ik.

‘Femke, we moeten praten. Ik kan dit niet,’ zegt hij gebroken.

Ik wil wel een gat in de lucht springen maar kon mijzelf net op tijd inhouden.

‘Ehm... Parkje achter mijn huis, over een kwartiertje,’ zei ik en hang op alvorens hij iets terug kan zeggen. Ik moest niet te toegeeflijk zijn.

In het park neem ik plaats op ons plekje. De herinneringen die ik aan deze plek had konden zo een heel boekwerk beslaan. Wat deed ik hier eigenlijk? Was ik niet degene die er zo zeker van was dat het over moest zijn? En was ik niet degene die zei dat tijd alle wonden zou helen?

‘Ik weet het niet meer,’ en kijk op mijn horloge en zie dat het inmiddels een halfuur later is dan de afspraak. Heb ik hier zolang gegeten? En waar is Thomas? Dat flikt hij mij nou altijd.

Ik besluit hem te bellen, draai zijn nummer en wacht gespannen af. Vreemd genoeg staat zijn telefoon uit en ik begin ongerust te worden en probeer het nog een aantal keren maar stuiter steeds weer op zijn voicemail. Die ongerustheid van mij maakt al gauw plaats voor woede.

‘Die klootzak! Hij heeft me weer gewoon laten zitten.’ Kwaad en verward tegelijk loop ik het park uit. Ik wil nog niet naar huis en besluit wat te gaan lopen. Helemaal verdiept en met een zwaar verdrietig gevoel steek ik het kruispunt over. Opeens hoor ik luid getoeter en een vrouw achter mij begint te gillen.

Ik draai mij om en het laatste wat ik zie is een vrachtwagen die recht op mij af komt rijden.

Wat er daarna gebeurd weet ik niet meer. Ik voel alleen een hevige pijn aan mijn achterhoofd. Was nog even wakker en toen werd het zwart voor mijn ogen.

‘Thomas,’ was het laatste wat er door mijn hoofd spookt.

Mijn hoofd voelt alsof het uit elkaar barst en mijn benen kon ik nauwelijks bewegen. Ik knipper tegen het felle licht en neem de omgeving in mij op. Waar was ik? Ik word bang en probeer op te staan. Er schiet een hevige pijn door mij heen en val al gauw kreunend neer. Op datzelfde moment gaat de deur open en zie ik mijn ouders binnenkomen.

Ze zien er vermoeid uit en hebben beiden een beker koffie in hun handen. Toen ze mij zagen, kwamen ze op me af en deden quasi vrolijk.

‘Ah, mijn dochter is wakker,’ roept mijn moeder.

Met een gezicht van verdriet en rode ogen komt ze op mij toe. Ze omhelst me alsof ze bang was dat ik er vandoor zou gaan. Ik laat haar begaan. Mijn vader doet hetzelfde.

Met een schorre stem wist ik te vertellen wat er was gebeurd?

Waar ben ik nu?’

Mijn moeder kijkt me vol medelijden aan. Mijn vader neemt het woord en ik heb moeite om het verhaal te volgen omdat ik barst van de koppijn.

‘Kan jij je nog herinneren dat je wat met Lynn ging drinken?’ vraagt mijn vader.

Ja, dat kan ik en knik nog eens ter bevestiging.

‘Dat was gisteren,’ vervolgd hij zijn verhaal. Maar Lynn vertelde ons dat je er rond een uur of half vijf al vandoor was gegaan. Je voelde je niet goed. Maar wij waren vanaf die tijd thuis en je kwam maar niet. Waar was je, Femke? Je zou toch direct naar huis komen?’

Ik keek mijn vader verward aan.

‘Ze moet rust hebben,’ zegt mijn moeder terwijl ze haar hand op de arm van mijn vader legt.

Ik was haar dankbaar voor deze redding. Maar mijn vader liet zich niet afschepen en vervolgde zijn verhaal.

‘Rond half zes werden wij gebeld en er werd ons verteld dat je door een vrachtwagen op de Burgemeester van Leeuwenlaan bent geschept. Je werd onmiddellijk hierheen gebracht en bent de hele nacht buiten westen geweest.’

‘We waren doodsbang. We dachten dat we je kwijt waren.’

Beetje bij beetje kwam die fatale middag weer bij mij naar boven. Maar een ding kon ik me echt niet herinneren, hoe ik ook mijn best deed, waar ging ik naartoe? Wat deed ik op de Van Leeuwenlaan?

Ik bleef hierover peinzen.

Er kwam een dokter binnen.

‘Zo Femke van Velzen, je bent weer bijgekomen zie ik. Dat is

erg mooi,' zei de dokter tevreden alsof ik een kind was. Ik glimlachte fake.

'Wanneer kan ik naar huis?' De dokter kijkt me aan.

'In ieder geval niet voor het einde van de week. We moeten nog foto's maken om te kijken of je blijvend letsel hebt opgelopen. Ook zullen we je hier een paar nachten ter observatie moeten houden.'

Ik knik. Auw, dat deed pijn.

'Mijnheer en mevrouw, nu uw dochter weer bij kennis is moet ik u verzoeken aankomende nacht naar huis te gaan. Deze nacht kunnen jullie helaas niet hier blijven.' Mijn ouders knikken begrijpelijk.

Ze waren dus blijven slapen. Ik glimlach naar ze. Dit keer een welgemeende die vanuit de bodem van mijn hart kwam. Ze nemen afscheid en vertellen mij dat ze morgen terug komen. Ik kus ze allebei en bedank ze. Na dat mijn ouders en mijn behandelende arts de kamer hadden verlaten had ik eindelijk een moment voor mijzelf en probeer alles op een rijtje te zetten.

Er schiet mij maar een naam te binnen, Thomas. Ik was op weg naar hem toe maar hij had mij laten zitten waardoor ik van slag raakte en besloot een ommetje te maken. Hij...

Mijn hoofd begint weer te tolleren en ik moet het even laten voor wat het was.

Klootzak, is het enige wat er door mijn hoofd schiet en ik snik, kijk om me heen en zie dat de telefoon naast mij ligt. Dat heeft mijn moeder zeker gedaan. Bij die gedachte, aan die lieve vrouw verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Altijd wist mijn moeder precies het juiste te doen op het juiste moment.

Ik strek mijn arm om de telefoon te pakken maar kerm van de pijn. Mijn nieuwsgierigheid was groter en ik doorstond de pijn dapper. Druk op de aanknop en gelijk word ik overladen met sms'jes en gemiste oproepen. Allemaal van Lynn. Ik besluit om later terug te bellen want daar had ik nu echt geen zin in. Net dat ik mijn inbox wilde verlaten zie ik twee sms'jes staan.

Afkomstig van 'mijn vriend.'

Mijn pareltje. Het spijt me zò erg. Ik moest mijn moeder naar

mijn tante brengen en kon echt niet weigeren. Ik zat in de auto en mijn tel. moest uit. Je weet hoe mijn mama is. Ik bel je straks, ik hoop dat we dan alsnog kunnen afspreken. X je mannetje.

Ik las gelijk het tweede sms'je;

'Waarom staat je telefoon uit? Je bent blijkbaar toch van gedachte veranderd hè.

Is alles goed met jou. Altijd laat je me zitten.'

Dit maakte mij zo woedend. Hij laat mij geloven dat ik degene ben die hem laat zitten. Wat denkt hij wel. Dit doet hij nou altijd terwijl ik degene ben die daar een halfuur heeft zitten wachten om vervolgens door een vrachtwagen te worden aangereden.

Ik gooi mijn telefoon kwaad weg. Mijn pijn wordt op dat moment ook heviger. Ik sluit mijn ogen.

Vaag hoor ik kloppen.

'Binnen,' bracht ik er zwak uit. De deur zwaait open en daar staat een breed gestalte. Ik knipper een paar keer met mijn ogen. Bij het herkennen van die gestalte stokt mijn adem. Ik voel allerlei dingen in mijn buik en mijn hart lijkt er eveneens mee op te willen houden.

'Mag ik binnenkomen?' vraagt hij zachtjes.

Ik kan niets uitbrengen en knik daarom maar als teken van ja. Hij komt op mij af en geeft me een kus op mijn voorhoofd.

'Femke, mijn schatje. Wat is er gebeurd? Wie heeft jou dit aangedaan?' fluistert hij.

Voor het eerst zie ik hem echt huilen, een traan rolt over zijn wang. Hij staat nog steeds over mij heen gebogen en ik vang die traan met mijn duim op en zwijg.

'Dit is allemaal mijn schuld. Als ik niet had gebeld was je gewoon naar huis gegaan.'

'Sst, nooit meer zeggen. Hoe kom je aan die onzin?'

'Lynn belde mij om te vertellen dat je in het ziekenhuis lag. Ik vertelde haar toen, dat ik jou gebeld had om af te spreken... Ze was woedend op me en schreeuwde dat het mijn schuld was.'

'Dat is het niet. Lynn was gewoon kwaad omdat ze van me houd.'

'Je ouders zijn net weg hè,' veranderde hij van onderwerp.

‘Ja, hoe weet je dat?’

‘Femke, geloof je mij als ik zeg dat ik sinds gisteravond hier door het ziekenhuis heb rondgedwaald? Hoe vaak ik wel niet overwogen heb om je kamer gewoon binnen te stormen? Ik ben zelfs drie keer langs je ouders heen gelopen en telkens wanneer ik ze zag brak mijn hart. Ze delen hetzelfde verdriet als ik, alleen kon ik ze dat niet vertellen. Ik was machteloos en werd gek van onzekerheid. Ik moest je zien, maar kon het jou, noch je ouders aandoen.’

Het werd heel stil in mij na deze woordenstroom.

Thomas staat op en gaat bij het raam staan met zijn rug naar mij toe. Ik kijk vertederd naar hem. Dit was echt. Zijn gevoelens waren oprecht.

‘Thomas?’

‘Ja?’ Ik hoor dat hij duidelijk een brok in zijn keel weg slikt.

‘Ik houd van je,’ mompel ik binnensmonds. Zo zacht, dat ik denk dat hij het niet kan horen maar Thomas draait zich met een ruk om.

‘Herhaal dat nog eens,’ zegt hij, terwijl hij op me af loopt. Hij hangt nu gevaarlijk dicht boven op me.

‘Ik houd van je, Thomas,’ herhaal ik, maar nu iets harder.

Hij kijkt mij teder aan.

‘Je weet niet half hoeveel ik van jou houd,’ fluistert hij. Ik zie zijn lippen op die van mij afkomen. Een klein kusje, maar o zo betekenisvol. Ik voel mij helemaal opleven en de pijn maakt plaats voor fladderende vlindertjes in mijn buik.

Thomas gaat naast mij liggen en speelt met een krulletje.

‘Ik laat je nooit, maar dan ook nooit meer gaan. Hoor je dat?’ fluistert hij in mijn oor.

‘Ik jou ook niet.’ Zo blijven we uren liggen, met de handen in elkaar verstrengeld.

Thomas gaat pas na middernacht weg. Hij had het vermoeden dat de arts nog een laatste ronde zou doen en hem zou treffen. Maar helaas. Hij neemt afscheid van mij en belooft dat hij morgen terug zal komen.

Ik kus hem en bij de deur draait hij zich nog even om.

Ik kijk hem vragend aan.

‘Het spijt me, pareltje van me. Vanaf nu word alles anders.’ Hij verlaat de kamer voordat ik nog kan reageren. Ik blijf urenlang naar de gesloten deur liggen kijken. Mijn Thomas. Mijn leven is weer terug, net wanneer al het andere mij in de steek wil laten. Thomas heeft al mijn pijn weggenomen.

Hij was mijn morfine geweest tijdens deze komende eenzame nacht, zoals hij dat tijdens vele dagen in mijn leven was geweest.

Thomas, ik houd van je, mompel ik en doezel in.

Vier

In de verte hoor ik geroezemoes dat steeds dichterbij lijkt te komen. Langzaam word ik gewekt door stemmen rondom mijn bed. Open mijn ogen en voel weer die verdomde pijn, knipper een paar keer en zie mijn ouders, Lynn en Fanny aan mijn bed staan.

Ze staan allemaal naar mij te kijken zonder dat ik het heb gemerkt.

Ik fluister een zacht ‘goedemorgen,’ waarna ze allemaal opgelucht ademen.

Ik kijk hen niet-begrijpend aan.

‘Het is al vijf uur in de middag,’ lacht Fanny.

‘Wow, heb ik zolang geslapen? De tijd in het ziekenhuis glijdt gewoon langs mij heen.’

‘Hoe is het met je schat?’ Lynn drukt een kus op mijn wang, waarna Fanny hetzelfde doet.

‘Voel mij een stuk beter, hoor.’ Thomas had mij beter gemaakt.

Iedereen reageert in koor. Ik wil heel veel met mijn twee vriendinnen bespreken en hoop daarom stiekem dat mijn ouders snel weer weg gaan.

Alsof ze mijn gedachten konden lezen zei mijn moeder tegen mijn vader; ‘Kom, laat die meiden lekker met elkaar kletsen.’

Mijn vader knikt begrijpend en ik kijk mijn moeder dankbaar aan. Ze kondigt aan dat ze over een klein uurtje weer terug zijn. We groetten elkaar en zodra ze de deur achter zich dicht had getrokken vertel ik de meiden alles over de afgelopen nacht. Hoe Thomas mijn pijn weg kuste, hoe hij mij het gevoel had gegeven dat ik er weer toe deed, dat ik weer mijn leven terug had en verder kon met mijn leven.

De meiden hielden gedurende het hele verhaal hun mond en knikten af en toe.

Ik sluit mijn verhaal af met de woorden, ‘ik houd van hem’ en

vervolgens slaak ik een diepe zucht.

Fanny omhelst me.

‘Schatje, ik ben zo blij voor je! Jij verdient het en zult gelukkig en oud met hem worden.’

Ik krijg tranen in mijn ogen.

‘Dank je wel, Fanny. Dank je wel.’

Lynn zei geen woord. Ze knikt alleen, omhelsd me ook, maar iets terughoudend, ‘pas goed op jezelf. Ik zal het mijzelf nooit vergeven als...’

Ze maakt haar zin niet af en drukt een kus op mijn wang. Ik was een beetje in verwarring gebracht. Waarom reageert Lynn de laatste tijd zo negatief op Thomas? Ze maakt me onzeker en bang.

Ik besluit er nu geen aandacht aan te besteden. Gelukkig had ik Fanny, die wel blij voor me was en zij leek mij te begrijpen. Fanny kondigt aan dat ze moet werken en Lynn moest ook weg. Naar de VU, de vrije Universiteit.

‘Ik heb ook zoveel college’s gemist,’ reageer ik ietwat onzeker. Lynn haalt haar schouders op.

‘Ik werk je wel weer bij.’ Ik kijk haar dankbaar aan. Ze nemen afscheid en beloven gauw weer langs te komen. Ik zwaai en ze verlaten de kamer.

Zodra ik alleen ben pak ik mijn telefoon. En ja hoor, zoals ik al vermoedde had ik een sms’je van Thomas.

‘Goedemorgen schoonheid, voel je je al wat beter?’

Je slaapt vast nog he?

Ik kom straks langs je.

X je mannetje.

Ik zie dat het sms’je rond twaalf uur was verstuurd. Met mijn hoofd in de wolken staar ik naar het plafond en fantaseer over mijn toekomst met Thomas. Ook Lynn laat mij niet los en pieker over wat ze zei.

Wat bedoelde ze nou met haar laatste zin?

‘Ik zal het mijzelf nooit vergeven als..’

Waarom had ze haar zin niet afgemaakt? Het blijft maar door mijn hoofd spoken. Lang kon ik er niet bij stil staan want de

dokter kwam binnen.

‘Goedenavond Femke,’ groet hij vriendelijk. Shit, was het al avond?

‘Goedenavond dokter.’

Ik heb goed nieuws en minder goed nieuws voor je.

‘Slecht nieuws eerst.’

Gelijk gingen de meest verschrikkelijke rampscenario’s door mijn hoofd.

‘Het goede nieuws is dat je morgenochtend naar huis mag.’

Ik was blij en wilde wel gillen, toen hij zijn verhaal vervolgde.

‘Ik wil eerlijk tegen je zijn en helaas is er geconstateerd dat zich blijvend letsel kan blijven voordoen. Je pees is gescheurd en omdat wij nog wachten op de uitslag van morgen is het ons nog niet helemaal duidelijk of we iets aan die gescheurde pees kunnen doen. Het zit namelijk nogal gecompliceerd; je pees zit in de buurt van een aantal aderen, die gesprongen zijn en..

Ik onderbrak hem. ‘To the Point, graag. Wat bedoelt u? Wat is er nou concreet aan de hand?’

‘Als we je pees niet kunnen herstellen, zal het veel pijn geven om op je linkerbeen te staan. Het kan zelfs ondraaglijk veel pijn doen. Mogelijkheid bestaat..,’ hij stopte even met praten en keek mij aandachtig aan, ‘beland je zelfs een periode in een rolstoel. Maar.’

De rest hoor ik niet. Het dramameisje in mij kwam onmiddellijk naar boven. Ik verstijf van de schrik. Een rolstoel? Moet ik als negentienjarige de rest van mijn leven slijten in een rolstoel? Ik was helemaal van slag en begin met mijn handen paniekerig in het rond te slaan.

‘Femke, ga nou niet gelijk van het ergste uit want de kans is groot dat wij de pees gewoon kunnen opereren en dan sta je binnen no time weer op beiden benen,’ voegt de arts er aan toe toen hij haar zo zag schrikken.

Ik weet niet of hij dat zei om mij gerust te stellen of omdat het ook daadwerkelijk zo was.

De arts raakt mijn hand aan als troost en gaat verder met zijn ronde. Het is natuurlijk zijn werk en neemt heel gemakkelijk afstand van wat hij doet. Ik bedank hem, toen hij vlak bij de deur

was schoot mij nog iets te binnen.

‘Meneer dokter, weten mijn ouders het al?’

‘Ja, hen heb ik vanochtend ingelicht terwijl jij nog lag te slapen.’

Hij verliet mijn kamer. Mijn ouders waren er gewoon van op de hoogte en hadden mij niets verteld.

Ik voel me verdrietig en kwaad tegelijk en had iemand nodig om me te uiten en toets het nummer van Thomas in. Zijn telefoon gaat meerdere malen over maar hij neemt niet op.

Ik probeer het daarna nog eens en nog eens..., maar niemand die opneemt. Hij zal zijn moeder wel weer wegbrengen. Met die gedachte leg ik mijn telefoon neer, maar mijn onrust nam niet af. Integendeel.

‘Verdomme. Waar was hij nou? Ik had hem nodig.’

Op datzelfde moment zwaait de deur open en komt Thomas binnen, verscholen achter een ballon en een grote bos bloemen de kamer binnen.

Zijn lijf herken ik uit duizenden, daar had ik zijn hoofd niet voor nodig. Ik veer overeind en was zo ontzettend blij hem te zien.

‘Is de kust veilig? Ben je alleen?’ fluistert hij nog steeds half verscholen.

Ik schiet in de lach en al hoestend, omdat ik er bijna in stik zeg ik; ‘Ja, ik ben alleen.’ Hij komt binnen, sluit de deur en reikt me de bloemen. Het was een prachtig boeket en ik snuif de geur op.

‘Hmm, heerlijk.’

‘Bijna net zo heerlijk als jij,’ en hij geeft me een gelukzalige kus op mijn mond. Ik beantwoord zijn kus hongerig en voor ik het door had waren onze tongen met elkaar verstrengeld. Hij neemt plaats op het bed.

‘Vertel, prinses. Hoe voel je je? Weten ze al wat meer?’

Hij herinnerde me weer aan de diagnose van de arts die zojuist bekend had gemaakt dat de operatie een risico inhield en ook fout kon gaan en ik barstte weer in tranen uit. Ik had helaas deze slechte eigenschap en ging altijd van het ergste uit. En dan maar janken, altijd gelijk janken. Ik zag mijzelf al in een rolstoel, verlaten door mijn vriendinnen en mijn vriend.

Thomas schrok en begint mij te omhelzen.

‘Stil maar, het komt goed,’ troost hij.

Ik huil met lange halen. Eindelijk kon ik de spanning loslaten en hui, tot ik langzaam tot bedaren werd gebracht door Thomas en vertel wat de arts mij zojuist had verteld.

Hij kijkt me aan en zegt niks. Minutenlang blijft het stil.

‘Zeg dan wat, Thomas.’ verbreek ik deze nare stilte. Ik krijg geen reactie.

‘Verdomme, Thomas. Weet je, jij laat mij zeker zitten hè, jij en al mijn vrienden en vriendinnen omdat ik in een rolstoel moet?’ Het bleef stil.

‘Hé!’, gil ik gefrustreerd. Dit woord scheen Thomas wel te verstaan en slaat zijn armen om mij heen.

‘Nooit, nooit laat ik jou gaan, parel.’

Ik smelt en voel me opeens veilig in zijn armen. We blijven zo minutenlang zitten.

‘Femke, vertel me eens, waarom ga je altijd van het slechtste uit? Waarom ben je zo pessimistisch ingesteld? Het komt goed. Het komt allemaal goed.’

Ik was met stomheid geslagen. Dit was de eerste keer dat ik iets serieus uit Thomas’s mond hoor komen. Ik verberg mijn verbazing en knik als teken dat hij gelijk heeft.

‘Trouwens, ik mag morgenochtend weg, ik mag naar huis.’ Hij kijkt me aan en er verschijnt een stralende glimlach op zijn gezicht.

‘En daar kom je nu pas mee?’

‘Ik was het totaal vergeten.’

Hij straalt en kust me zoals alleen hij dat kon.‘

‘Je ouders komen je vast ophalen he?’

‘Ja, ik denk het wel.’

‘Oke. Ik bel je dan.’

Femke, ik moet er nu vandoor. Het is al tien uur, het bezoeken is een halfuur geleden al afgelopen.’

Ik probeer nog even te slapen. Ik spreek je morgen.’

Hij roerde mijn lippen met de zijne. Hongerig hap ik toe.

Nadat we uitvoerig afscheid van elkaar hadden genomen viel ik vrijwel onmiddellijk in slaap met de gedachte dat ik morgen eindelijk naar huis mocht en dan ook de uitslag zou weten.